

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2099/2016
09.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужила АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Војислав Момчиловић, адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Ненад Антић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1123/16 од 08.06.2016. године, у седници одржаној 09.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1123/16 од 08.06.2016. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица Владичин Хан П 1191/2015 од 18.02.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужила, којим су тражиле да се ништи уговор о доживотном издржавању закључен између сада пок. ГГ бив. из ..., као примаоца издржавања и тужене, као даваоца издржавања, оверен пред Општинским судом у Владичином Хану у предмету III Р 53/2001 од 20.06.2001. године, те да се целокупна заоставштина пок. ГГ бив. из ... расправи према законском реду наслеђивања у поступку који се пред тим судом води под О Ставом другим изреке, тужиле су обавезане да туженој накнаде трошкове парничног поступка у износу од 4.300,00 динара.

Одлучујући о жалби тужила Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж 1123/16 од 08.06.2016. године, преиначио пресуду Основног суда у Сурдулици, Судске јединице у Владичином Хану П 1191/15 од 18.02.2016. године и усвојио тужбени захтев тужила, па је утврдио да је уговор о доживотном издржавању закључен између сада пок. ГГ, бив. из ..., као примаоца издржавања и тужене, као даваоца издржавања, оверен код Општинског суда у Владичином Хану у предмету III Р 53/2001 дана 20.06.2001. године, ништав и да не производи правно дејство, те да се целокупна заоставштина пок. ГГ, бив. из ... расправи према законском реду наслеђивања у поступку који се пред тим

судом води под О 302/13, што је тужена дужна да призна (став први изреке). Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљама на име парничног поступка исплати износ од 150.350,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Ревизијске разлоге је образложила и ревизијски предлог изнела.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка предвиђена одредбом члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиле су кћерке сада пок. ГГ, а тужена је његова друга супруга, са којом је он дана 20.06.2001. године закључио уговор о доживотном издржавању. На основу налаза и мишљења судског вештака неуропсихијатра утврђено је да сада пок. ГГ дана 20.06.2001. године, када је као прималац издржавања закључио са туженом, као даваоцем издржавања, уговор о доживотном издржавању, није био способан да схвати значај закљученог уговора, ни последице које он производи, јер је имао психо-органичне сметње које су настале као последица преживљеног можданог удара (цереброваскуларни инзулт) 2000. године од када је код њега постојала слабост десне половине тела, сметње при говору, почетни хронични психо-органични синдром, успореност, заборавност, отежано сналажење у одређеним ситуацијама, због чега се лечио код неуропсихијатра, интернисте, васкуларног хирурга и физијатра. Утврђено је и да пре закључења уговора о доживотном издржавању сада пок. ГГ није прегледан од стране лекара неуропсихијатра ради утврђења да ли је способан за закључење предметног уговора. Сада пок. ГГ био је под сталном терапијом против можданог удара, па је судски вештак имајући у виду све наведене околности био искључив у свом мишљењу да ГГ није био способан да закључи уговор о доживотном издржавању дана 20.06.2001. године, јер није могао да схвати значај тог уговора и последице које он производи.

Без обзира на наведене чињенице првостепени суд је одбио тужбени захтев имајући у виду околност да је предметни уговор закључен пред судијом, да је судија који је уговор оверио саслушан у својству сведока и да је навео да се у разговору са сада пок. ГГ пре овере уговора уверио да је он могао да схвати значај и правне последице закључења уговора.

Правилно је поступио другостепени суд када је применом члана 394. тачка 4. ЗПП преиначио пресуду првостепеног суда, јер је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право. Ово из разлога што у ситуацији када о способности сада пок. ГГ да закључи

предметни уговор о доживотном издржавању, схвати његов значај и правне последице које он производи, постоје супротстављена мишљења судског вештака медицинске струке – неуропсихијатра и судије који је оверио предметни уговор, предност треба дати налазу и мишљењу судског вештака медицинске струке – неуропсихијатра, с обзиром на његову стручност и специјализацију у односу на исказ судије који је оверио предметни уговор. Суд не сумња да је судија који је оверио предметни уговор поступио у свему у смислу одредби члана 171. и 172. Закона о ванпарничном поступку, али је у ситуацији када постоји сумња у пословну способност уговорне стране – примаоца издржавања, иста се ваљано може отклонити једино на основу мишљења лекара – неуропсихијатра који поседује стручно знање потребно да се утврде и разјасне чињенице које су од значаја за оцену пословне способности примаоца издржавања, а таквим стручним знањем суд не располаже, па је зато била исправна одлука првостепеног суда када је у смислу члана 259. ЗПП одредио извођење доказа обављањем вештачења од стране судског вештака медицинске струке.

Неосновано тужена сада у ревизији оспорава налаз и мишљење судског вештака. Судски вештак је свој налаз и мишљење дао у писменој форми поднеском од 15.01.2014. године. Тужена је у поступку пред првостепеним судом на налаз и мишљење судског вештака изнела уопштenu примедбу у смислу да приговара налазу и предложила саслушање судског вештака, али после његовог саслушања на рочишту за главну расправу одржаном 08.05.2014. године, није имала примедби нити је предложила извођење доказа обављањем новог вештачења, из чега произлази да је налаз и мишљење судског вештака др Небојше Јовића прихватила.

Како је другостепена одлука донета правилном применом одредби члана 56. став 1. и 103. став 1. Закона о облигационим односима и како је другостепени суд за своју одлуку дао јасне, правилне и законите разлоге, а наводима ревизије не доводи се у сумњу правилност и законитост одлуке другостепеног суда, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП ревизију тужене одбио као неосновану, при чему иако је ценио није образлагао друге наводе ревизије, сходно свом овлашћењу из члана 396. став 1., у вези члана 419.ЗПП, јер ти наводи нису битни и не могу довести до другачије, за тужену повољније одлуке у овој правној ствари.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић